

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/230/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1309205252
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1309205252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: N.. Š. W., B.. X.X.XXXX, X. Š., Z. Č.. XX, zastúpený Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners, s.r.o., Bratislava, Prievozská č. 4/B, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, Bratislava, Kutuzovova č. 8, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12. apríla 2012 č.k. 6C 77/2009 - 333, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

odôvodnenie:

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaného so žalobcom dňa 26. 5. 2009 a 27. 5. 2009 je neplatné, s tým, že o trovách konania rozhodne v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

1.1. V odôvodnení čiastočného rozsudku prvoinštančný súd uviedol, že v žalobe na začatie konania doručenej súdu dňa 25. 6. 2009 žalobca označil ako žalovaného Slovenskú republiku - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, pričom v konaní nebolo sporné, že zamestnávateľom žalobcu bolo Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, nie Slovenská republika - ministerstvo obrany SR. K námietke nedostatku vecnej pasívnej legitímácie, vznesenej z tohto dôvodu v konaní žalovaným, súd prvej inštancie uviedol, že prihliadol na aktuálnu tendenciu približovania Občianskeho súdneho poriadku ochrane práv a právom chránených záujmov občana a vyhodnotil označenie žalovaného v žalobe ako neurčité; neurčitosť označenia žalovaného považoval prvoinštančný súd za odstránenú písomným podaním žalobcu zo dňa 9. 2. 2010; zároveň písomné podanie žalobcu, ktorým odstraňoval neurčitosť v označení žalovaného nepovažoval za návrh na zámenu účastníkov na strane žalovaného, o ktorom by bolo potrebné rozhodnúť procesne. Podaním žalobcu zo dňa 9. 2. 2010 došlo podľa súdu prvej inštancie len ku konvalidácii žaloby zo dňa 25. 6. 2009, z ktorého dôvodu potom považoval za zachovanú dvojmesačnú prekluzívnu lehotu v zmysle § 77 Zákonníka práce, s odôvodnením, že podmienkou zachovania tejto lehoty nie je perfektnosť žaloby podľa Občianskeho súdneho poriadku. Námietku nedostatku vecnej pasívnej legitímácie, vznesenej žalovaným v konaní, tak vyhodnotil ako neopodstatnenú.

1.2. Prvoinštančný súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca bol zamestnaný u žalovaného počnúc 1. 6. 2004, v rozhodnom období ako riaditeľ posádkovej správy budov Bratislava. Jeho priamym nadriadeným bol N.. J.Š. W.tky, riaditeľ správy prevádzky a údržby. Žalobca uzavrel za Ministerstvo obrany SR zast. Posádkovou správou budov Bratislava dňa 31. 7. 2008 zmluvu č. 151/2008 so spoločnosťou Slovclean, s.r.o., ktorej predmetom boli služby a výkony upratovania a čistenia vnútorných priestorov (interiérov) v budove č. 151 - administratívnej budove Ministerstva obrany SR, s.č. 11687 v Kutuzovových kasárňach v Bratislave v decembri 2008 z dôvodu povinnosti čerpania

riadnych dovoleník "prepúšťaných" upratovačiek PSB Bratislava, ako aj predzásobenie hygienickým materiálom potrebným na dopĺňanie týchto prostriedkov. Ďalšou zmluvou č. 119/2008 medzi rovnakými zmluvnými stranami zo dňa 31. 7. 2008 boli zazmluvnené služby a výkony upratovania vnútorných priestorov so zvýšenou starostlivosťou v budove č. 19 - Klub Ministerstva obrany SR v Kutuzovových kasárňach, s použitím špecializovaných čistiach (upratovacích) služieb. Zmluvou č. 11/2008 uzavretou medzi totožnými zmluvnými stranami dňa 25. 1. 2008 boli zabezpečené služby a výkon pri upratovaní vnútorných priestorov administratívnych, prevádzkových a sociálnych, v Dukelských kasárňach v Bratislave v budovách č. 1 (Budova za kasárňou 3-CE 08.01.077), č.46,5 a 3 (Dukelské kasárne - CE 08.01.001). V mesiaci september 2008 vystavil žalobca objednávky č. 14-212/2008, č. 14-213/2008, ktorých predmetom bolo upratanie Klubu Ministerstva obrany SR v Kutuzovových kasárňach, objednávka č. XX-XXX/XXXX na upratanie tých istých priestorov z mesiaca november 2008. Upratovacie služby realizované v r. 2008 boli uhradené i faktúrami č. XXXXXXXX, Č.. XXXXXXXX H. Č.. XXXXXXXX. Začiatkom r. 2009 bola na oddelení žalobcu vykonaná kontrola č. SAPah-3-1/2009, na čerpanie finančných prostriedkov v r. 2008. Podľa záverov kontroly došlo na Posádkovej správe budov Bratislava k predloženiu faktúry na preplatenie nad limit pridelených finančných prostriedkov vo výške 11.143.777,08,- Sk. následne priamy nadriadený žalobcu, N.. J. W. listom zo dňa 11. 3. 2009 upozornil žalobcu na neuspokojivé plnenie pracovných úloh a vyzval ho zároveň na odstránenie nedostatkov, spočívajúcich v tom, že žalobca nevenuje dostatočnú pozornosť prvotnej dokumentácii (nespracované zisťovacie protokoly, protokoly bez posúdenia a schválenia nadriadenou zložkou), čo možno vyhodnotiť ako neuspokojivé plnenie pracovných úloh, v rozpore s ust. § 81 písm. a/, c/, e/ Zákonníka práce, s tým, že v prípade neodstránenia nedostatkov bude s žalobcom rozviazaný pracovný pomer v zmysle § 63 ods. 1 písm. d/ a ods. 4 Zákonníka práce. Písomný list žalovaného obsahujúci okamžité skončenie pracovného pomeru na základe ust. § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce bol žalobcovi doručený dňa 26. 5. 2009, keď predtým bolo skončenie pracovného pomeru prerokované v zmysle § 74 Zák. práce. Následné okamžité skončenie pracovného pomeru doručené žalobcovi ako duplicitné z rovnakých dôvodov, aj dňa 27. 5. 2009, pre nemožnosť duplicitného postihu, je nutné kvalifikovať ako neplatné.

1.3. Súd prvej inštancie pri posudzovaní žaloby dospel k záveru, že žalovaný nevykonal okamžité skončenie pracovného pomeru sa žalobcom v prekluzívnej subjektívnej dvojmesačnej lehote odo dňa zistenia, že došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Argumentácia žalovaného, že o porušení pracovnej disciplíny žalobcom sa dozvedel až z Protokolu o výsledku kontroly Najvyššieho kontrolného úradu SR zo dňa 30. 4. 2009 podľa záveru súdu prvej inštancie neobstoí, z dôvodu, že rovnaký predmet mala i finančná kontrola, realizovaná zamestnancami Ministerstva obrany SR, sekciou kontroly, inšpekcie ministra obrany SR, v termíne 16. 3. 2009, keď sekcia Správu o výsledku následnej finančnej kontroly vyhotovila dňa 24. 3. 2009 a podľa výpovede svedkyne W. túto bezodkladne odovzdala generálnemu riaditeľovi sekcie majetku a infraštruktúry. Súd prvej inštancie preto skonštatoval, že o prípadnom porušení pracovnej disciplíny žalobcom, sa žalovaný dozvedel najneskôr 24. 3. 2009, resp. sa o tom dozvedieť mohol a mal. Zhoda predmetu a cieľa oboch kontrol je zrejmá, preto okamžité skončenie pracovného pomeru doručené žalobcovi žalovaným dňa 26. 5. 2009 považoval súd prvej inštancie za doručené 1 deň po uplynutí prekluzívnej lehoty v zmysle § 68 ods. 1 Zákonníka práce, s prihliadnutím na ustanovenia o plynutí lehôt podľa O.s.p. (§ 57 ods. 1, 2). Zhoda výsledkov kontrol a dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplynula z predložených listinných dôkazov, keď žalobcovi bolo vytýkané 1/ konanie v rozpore s § 43 Občianskeho zákonníka v zmluvách č. 151/2008 a č. 119/2008, 2/ postup v rozpore s § 19 ods. 6 zákona č. 535/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy pri objednávkach č. 14 - 212/2008, č. 14 - 213/2008 a č. 14 - 261/2008 a ďalej faktúrach č. 2008097 a č. 30845572, 3/ porušenie § 31 ods. 1 písm. j/ zákona č. 535/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy pri zmluve č. 11/2008 a 4/ konanie v rozpore s ust. § 5 a § 9 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní, kde list o okamžitom skončení pracovného pomeru s žalobcom priamo odkazuje na Správu o výsledku následnej finančnej kontroly zo dňa 24. 3. 2009. Zhodu tak súd prvej inštancie zistil v údajnom porušovaní zákona o verejnom obstarávaní, ďalej zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy. Svedeckou výpoveďou N.. W. bola preukázaná súvislosť medzi výsledkami kontroly a okamžitým skončením pracovného pomeru so žalobcom. Pokiaľ sa Správa o následnej finančnej kontrole nezmieňuje o porušovaní § 43 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k zmluve č. 151/2008 a č. 119/2008, tento dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru je potom potrebné hodnotiť izolovane, so zreteľom na to, či v súvislosti s ním došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny žalobcom.

1.4. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru s žalobcom podpísané N.. U., je právny úkon podpísaný neoprávnenou osobou, nakoľko k okamžitému skončeniu

pracovného pomeru so žalobcom bol oprávnený N.. W. v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. g/ bod 10, ako riaditeľ správy, pod ktorú bola organizačne začlenená Posádková správa budov v Bratislave, v zmysle charakteristiky pracovného miesta žalobcu zo dňa 29. 1. 2009. Z uvedeného dôvodu potom nebola dodržaná požiadavka písomnej formy okamžitého skončenia pracovného pomeru s žalobcom, s následkom neplatnosti tohto právneho úkonu.

1.5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že sa bez ohľadu na vyššie uvedené závery zaoberal aj jednotlivými 4 dôvodmi okamžitého skončenia pracovného pomeru, z hmotnoprávneho hľadiska. Dospel k záveru, že konanie v rozpore s ust. § 43 Občianskeho zákonníka pri uzatváraní zmlúv č. 151/2008 a č. 119/2008 nemožno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom ani v rovine hrubej a vedomej nedbanlivosti a už vôbec nie úmyslu priameho či nepriameho, keď z vykonaného dokazovania - výsluchu žalobcu a výsluchu svedkyne W. vyplynulo, že žalobca požíval vzory zmlúv vypracovávané a predkladané nadriadenými na školeniach, ktoré snáď mohol žalobca korigovať, preto jeho konanie možno považovať nanajvýš za konanie v nevedomejšej nedbanlivosti. Svedkyňa W. navyše uviedla, že zmluvy sa predkladali do Trenčína na kontrolu; pokiaľ sa nejaká zmluva zdala byť problémová, informovali o tom nadriadených. Podpísaná zmluva išla na podpis N.. W. do Trenčína a potom generálnemu riaditeľovi a až po jeho podpise sa považovala za platnú a mohlo sa na jej základe konať. V prípade ďalších troch dôvodov okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom poukazoval prvoinštančný súd na nedodržanie prekluzívnej lehoty na vykonanie takéhoto právneho úkonu a tiež dodal, že vykonaným dokazovaním nebolo zistené porušenie pracovnej disciplíny v rovine úmyslu, či hrubej alebo vedomej nedbanlivosti, keď nebolo preukázané preplatenie nevykonaných prác a služieb a duplicita sa javí byť opodstatnená vzhľadom na intenzitu akcií v relevantných priestoroch Ministerstva obrany SR v dotknutom období. Nesúlad so zákonom o verejnom obstarávaní je konštatovaný rovnako v správe zo dňa 24. 3. 2009, ide teda o prekludovaný štvrtý dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Na podporu neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom svedčí ďalej aj to, že faktúra č. XXXXXXXX spomínaná v dôvode č. 2 okamžitého skončenia pracovného pomeru neexistuje, ide pravdepodobne o zrejmu nesprávnosť a chybu v písaní, keď ide o IČO Ministerstva spravodlivosti SR - Posádková správa budov Bratislava a súd nemôže poskytnúť právnu ochranu nezrozumiteľnému právnomu úkonu, pokiaľ má ísť navyše o právny úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru, vzhľadom na právnu silu a právne následky takéhoto úkonu. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru s žalobcom zo dňa 26. 5. 2009 a 27. 5. 2009 je neplatné; s tým, že ďalej bude rozhodovať o uplatnenej náhrade mzdy a tiež o trovách konania. Po právnej stránke svoje rozhodnutie oprel o ust. § 68 ods. 1, 2, § 70, § 74, § 77, § 81 Zákonníka práce.

2. Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný vytýkal prvoinštančnému súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný zotrval v odvolaní na námietke nedostatku vecnej pasívnej legitímácie pôvodne označeného žalovaného Slovenská republika - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky. Nakoľko návrh na začatie konania bol proti vecne pasívne legitimovanému odporcovi - Ministerstvu obrany SR - podaný až podaním zo dňa 4. 2. 2010, žalovaný v odvolaní tvrdil, že návrh bol riadne uplatnený až po márnom uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zákonníka práce. Účinky podania návrhu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru môžu nastať až podaním návrhu proti právne spôsobilému a pasívne legitimovanej strane sporu, k čomu došlo až podaním žalobcu zo dňa 4. 2. 2010. Žalovaný nesúhlasil so záverom súdu, že uplatnením žaloby proti novému účastníkovi došlo ku konvalidácii pôvodného návrhu, nakoľko tento bol uplatnený proti úplne inému subjektu.

2.1. Žalovaný ďalej v odvolaní nesúhlasil s tvrdením prvoinštančného súdu, že v okamžitom skončení pracovného pomeru nedodrжал dvojmesačnú prekluzívnu subjektívnu lehotu. Uviedol k nemu, že Posádková správa budov Bratislava bola kontrolovaná Sekciou kontroly - inšpekciou ministra obrany SR v dobe od 16. 3. 2009 do 31. 3. 2009. Skončená bola podpísaním Správy o výsledku následnej finančnej kontroly SEKO-IMO žalobcom dňa 24. 3. 2009, čo preukazuje že dňa 24. 3. 2009 sa o výsledku kontroly dozvedel žalobca, avšak nie aj riaditeľ SEMal MO SR. Uvedená Správa o výsledku následnej finančnej kontroly musela byť ďalej odoslaná Správe prevádzky a údržby Trenčín a až po oboznámení sa s jej obsahom mohla byť Správa o výsledku následnej finančnej kontroly odoslaná SEMal MO SR. Vzhľadom na tento postup pri prideľovaní a odosielaní pošty žalovaný preto tvrdil, že riaditeľovi SEMal MO SR mohla byť Správa o výsledku následnej finančnej kontroly SEKO-IMO doručená najskôr po viac ako desiatich dňoch. Navyše Správa o výsledku následnej finančnej kontroly a Protokol o výsledku kontroly NKÚ SR sa síce týkajú kontroly rovnakého subjektu, ale majú iný obsah. Kontrolované faktúry

pri kontrole vykonanej SEKO-IMO sú uvedené v bode 3. Správy o výsledku následnej finančnej kontroly, pričom medzi týmito faktúrami nie sú ani faktúry vydané na základe zmluvy č. 151/2008-UPR, ani faktúry vydané na základe zmluvy č. 119/2008 - UPR, ktoré boli predmetom kontroly vykonanej Najvyšším kontrolným úradom SR. A ani jedna z faktúr kontrolovaných SEKO-IMO sa netýka firmy Slovclean, s.r.o., ktorá bola predmetom kontroly Najvyššieho kontrolného úradu SR. Žalovaný dodal, že so žalobcom bol okamžite skončený pracovný pomer zo štyroch dôvodov a len štvrtý dôvod odkazoval na Správu o výsledku následnej finančnej kontroly z 24. 3. 2009. Preto aj keby bola Správa o výsledku následnej finančnej kontroly SEKO-IMO doručená riaditeľovi SEMal MO SR ešte 25. 3. 2009, mohlo to mať za následok márne uplynutie dvojmesačnej subjektívnej lehoty len za konanie uvedené vo štvrtom bode okamžitého skončenia pracovného pomeru. Vzhľadom na závažnosť porušení pracovnej disciplíny uvedených v prvých troch bodoch okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom žalovaný v odvolaní tvrdil, že aj každé z týchto troch vytýkaných porušení pracovnej disciplíny bolo tak závažné, že aj každé jedno samotné postačovalo na okamžité skončenie pracovného pomeru s žalobcom.

2.2. Žalovaný v odvolaní nesúhlasil ani so záverom prvoinštančného súdu, že pokiaľ bolo okamžité skončenie pracovného pomeru s žalobcom podpísané N.. U. ako riaditeľom SEMal MO SR, bolo podpísané neoprávnenou osobou, pretože oprávnenou osobou skončiť pracovný pomer s žalobcom bol Ing. Krátky. Žalovaný poukazoval na znenie čl. 2 ods. 1 písm.g/ bod 10 nariadenia ministra č. 1/2006 v pôvodnom znení na MO SR, ktorým bol poverený príslušný riaditeľ úradu, ústavu, správy alebo zariadenia ministerstva za : 1. Úrad právnych služieb, 2/ Úrad správy nehnuteľného majetku, 3/ Úrad pre investície a akvizície, 4/ Úrad logistiky a služieb, 5/ Vojenský archív - centrálna registratúra ministerstva so sídlom v Trnave, 6/ Vojenský zdravotnícky ústav Liptovský Mikuláš, 7/ Vojenský ústav hygieny a epidemiológie Bratislava, 8/ Vojenský veterinárny ústav Košice, 9/ príslušnú posádkovú správu budov, 10. Príslušnú správu nehnuteľného majetku a výstavby. Žalovaný poukazoval na to, že jednotlivé úrady a ústavy sú v čl. 2 ods. 1 písm. g/ bod 10 nariadenia ministra č. 1/2006 vymenované taxatívne. Iba posádkové správy budov a správy nehnuteľného majetku a výstavby sú v ňom uvedené všeobecne. Správa prevádzky a údržby Trenčín nie je v čl. 2 ods. 1 písm. g/ bod 10 do 16. 6. 2009 vôbec uvedená. Do 15. 6. 2009 preto riaditeľ Správy prevádzky a údržby Trenčín nemal podľa nariadenia ministra č. 1/2006 vôbec oprávnenie rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch. Nemal teda ani oprávnenie rozhodovať o skončení pracovného pomeru so žalobcom. Riaditeľ úradu tak bol oprávnený konať za jeho úrad, t.j. rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch týkajúcich sa zamestnancov zaradených výlučne len na ním riadenom úrade, riaditeľ ústavu len na ním riadenom ústave a riaditeľ príslušnej posádkovej správy bol oprávnený rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch týkajúcich sa zamestnancov zaradených výlučne len na ním riadenej posádkovej správe budov. Potom aj riaditeľ Správy prevádzky a údržby Trenčín bol do 16. 6. 2009 oprávnený rozhodovať len v pracovnoprávných vzťahoch zamestnancov Správy prevádzky a údržby Trenčín.

2.3. Žalovaný v odvolaní namietal, že už porušenie ktoréhokoľvek z bodov uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru je nutné aj samostatne považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, nesúhlasil preto s hodnotením intenzity porušenia pracovnej disciplíny žalobcom zo strany prvoinštančného súdu. Právna úprava nevyžaduje porušenie pracovnej disciplíny v rovine úmyslu či hrubej a vedomej nedbanlivosti. Nepochybne musí ísť o zavinené porušenie pracovnej disciplíny, pričom zavinenie môže mať aj formu úmyslu alebo formu nedbanlivosti. Ak nie je výslovne uvedené, že musí ísť o úmyselné konanie, potom stačí zavinenie z nedbanlivosti. Nedbanlivosť môže byť vedomá alebo nevedomá, pričom aj z dôvodu nevedomej nedbanlivosti môže dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny; záleží od následkov. Samotný súd prvej inštancie pritom pripustil, že sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny minimálne z nevedomej nedbanlivosti. Pokiaľ ide o tvrdenie súdu, že v troch posledných dôvodoch okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo k márnemu uplynutiu prekluzívnej lehoty, poukazoval žalovaný na predchádzajúci obsah svojho odvolania a doplnil, že porušenia zákona o verejnom obstarávaní uvedené v Protokole o výsledku kontroly NKU SR sa týkajú úplne iných zmlúv a úplne iných subjektov, ako porušenia zákona o verejnom obstarávaní uvedené v Správe o výsledku následnej finančnej kontroly SEKO-IMO. Ide tak o úplne odlišné, navzájom nezávislé porušenia pracovnej disciplíny a preto aj lehoty u týchto porušení plynú samostatne a nezávisle. Žalovaný zotrval na tom, že podľa zmlúv č. 151/2008-UPR a č. 119/2008-UPR došlo k dohodnutiu, vyfakturovaniu a preplateniu až astronomicky neúmernych cien za upratovanie, čo vyplýva z porovnania cien za upratovanie podľa týchto zmlúv a z obsahu zmlúv a na základe nich vyfakturovaných cien v nasledujúcom období. Napr. za upratovanie troch salónikov o rozlohe spolu 195 m2, urobené za jeden deň 19. 9. 2008 podľa objednávky č. 14 - 212/2008 (na 120.700,- Sk) žalovaný zaplatil sumu 12.674,20,- Sk. nie je zrejmé, ako mohol žalobca odhadnúť cenu za upratovanie bez stanovenia akýchkoľvek kritérií s rozdielom len 25,80,- Sk. alebo tak mohol urobiť práve preto, že žiadne kritériá v zmluve č. 119/2008

- UPR a ani v zmluve č. 151/2008 - UPR stanovené neboli. Novému dodávateľovi PRIMA INVEST s.r.o. Banská Bystrica za mesačné upratovanie priestorov v tej istej budove (41 miestností, vrátane troch uvedených salónikov) s rozlohou upratovacích priestorov 1.875 m², pričom upratovanie bolo robené priemerne 10 dní v mesiaci, uhradil žalovaný sumu len 695,36 €, resp. 20.948,- Sk. upratovanie troch miestností o rozlohe 195 m² za jeden deň zabezpečené žalobcom tak bolo 6-krát drahšie ako upratovanie 41 miestností o rozlohe 1.875 m² vykonávané priemerne 10 dní v mesiaci. V porovnaní ceny za jeden deň činila cena upratovania 1 m² podľa zmluvy uzavretej žalobcom sumu 618,- Sk, resp. 20,51 €, avšak podľa zmluvy uzavretej v r. 2011 len suma 0,037 €. Upratovanie zazmluvnené žalobcom tak bolo 554-krát drahšie ako upratovanie podľa teraz uzavretých zmlúv. Uvedený rozdiel je taký výrazný, že ho nemožno považovať len za nevedomé porušenie pracovnej disciplíny menej závažnej intenzity. Pre žalovaného je preto nepochopiteľné, z akých dôvodov súd takéto predraženie nepovažuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Nehospodárne nakladanie v sume 96.278,50,- Sk podľa zmluvy č. 11/2008 je výslovne konštatované v Protokole o výsledkoch kontroly NKÚ SR. Pritom upratovania, za ktoré boli fakturované najviac premrštené sumy, preberal práve žalobca, hoci to ako riaditeľ Posádkovej správy budov ani nemal v náplni práce.

3. Na odvolanie žalovaného sa písomne vyjadril žalobca tak, že navrhoval napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s námietkou nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v konaní, podľa ktorej návrh v zákonom stanovenej lehote smeroval nie proti Ministerstvu obrany SR, ale proti Slovenskej republike. Aj zo samotného obsahu žaloby plynie, že bola podaná voči ministerstvu a nie voči štátu. Svoju argumentáciu podporil poukazom na rozhodnutie ÚS SR sp.zn. IV. ÚS 1/02, podľa ktorého výklad a používanie § 43 ods. 1, 2 O.s.p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, keď citované ustanovenia O.s.p. musí súd vykladať v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov konania nie je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Mal za to, že v žalobe označil názvy dvoch rozdielnych právnických osôb, t.j. išlo o vadu žalobného návrhu, ktorá mala byť odstránená postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. v opačnom prípade by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

3.1. Žalobca sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že žalovaný sa o porušení pracovnej disciplíny dozvedel už zo správy o finančnej kontrole spísanej ešte dňa 24. 3. 2009 a nie až z Protokolu o výsledku kontroly Najvyššieho kontrolného úradu SR zo dňa 30. 4. 2009, vzhľadom na to, že obe kontroly preskúmavali rovnaké skutočnosti. Nie je ničím preukázané, že správa o finančnej kontrole mohla byť generálnemu riaditeľovi predložená najskôr po desiatich dňoch. Kontrola bola vykonávaná samotným ministerstvom, ktoré tak už v čase spísania správy o výsledkoch kontroly dňa 24. 3. 2009 ako zamestnávateľ vedelo o prípadnom porušení pracovnej disciplíny. Táto správa bola zároveň bezodkladne doručená nadriadenému orgánu, ako aj generálnemu riaditeľovi, čo potvrdila aj svedkyňa N.. W.. Rovnako nebolo nijakým spôsobom preukázané, že predmetom finančnej kontroly vykonanej SEKO-IMO neboli faktúry vydané na základe zmluvy č. 151/2008-UPR a ani faktúry vydané na základe zmluvy č. 119/2008-UPR, keďže podľa číselného označenia faktúr nie je možné dospieť k záveru, na základe ktorej zmluvy bola faktúra vystavená. Avšak zo samotnej argumentácie žalovaného vyplýva, že zistenia týkajúce sa fakturácie v prípade kontroly vykonanej SEKO-IMO nepovažoval žalovaný za zistenia konštatujúce porušenie pracovnej disciplíny, avšak obdobné zistenia konštatované NKÚ už mali zakladať porušenie pracovnej disciplíny. Žalobca tiež trval na tom, že na všetky úkony v pracovnoprávných vzťahoch bol oprávnený N.. J. W. ako riaditeľ U. L. H. Ú.J. O., preto prvoinštančný súd dospel k správne záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru podpísané N.. U. bolo dané neoprávnenou osobou. V tomto smere si argumentácia žalovaného navzájom odporuje, keď žalovaný v odvolaní jednak uvádza, že do 15. júna 2009 riaditeľ Správy prevádzky a údržby Trenčín nemal podľa nariadenia ministra č. 1/2006 vôbec oprávnenie rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch, a zároveň v odvolaní tvrdí, že riaditeľ Správy prevádzky a údržby Trenčín bol do 16. 6. 2009 oprávnený rozhodovať len v pracovnoprávných vzťahoch zamestnancov Správy prevádzky a údržby Trenčín. Aj záver žalovaného, že nakoľko sú posádkové správy budov a správy nehnuteľného majetku v nariadení ministra č. 1/2006 uvedené len všeobecne, nemohol mať riaditeľ Správy prevádzky a údržby Trenčín oprávnenie rozhodovať o skončení pracovného pomeru, je špekulatívny a nelogický, pretože v rozhodnom čase Správa prevádzky a údržby Trenčín existovala, a teda sa na ňu predmetné nariadenie vzťahovalo. V tejto súvislosti žalobca tiež poukázal na čl. 2 Organizačného poriadku Správy prevádzky a údržby Trenčín č. SAPaÚ-21/2009 (zmena označenia na SAPaÚ-1-5-1 z 30. 1. 2009), ktorý výslovne vymenúva jednotlivé posádkové správy budov. Organizačná štruktúra bola jednoznačne

určená, zohľadňovala aj jednotlivé posádkové správy budov, riaditelia posádkových správ budov boli zamestnancami týchto správ od 1. 2. 2009, čo dokazujú aj vydané charakteristiky pracovného miesta a platové výmery riaditeľa Správy prevádzky a údržby Trenčín, N.. J. W.. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo tak žalobcovi dané neoprávnenou osobou. Žalobca vo vyjadrení reagoval aj na žalovaným namietanú rozdielnosť cien v rozhodnom a nasledujúcom období. Poznamenal, že ceny a rozsah vykonaného upratovania v tomto prípade nemožno porovnávať, keďže ceny uvádzané žalovaným sa vzťahujú na bežné, pravidelne vykonávané práce, kým namietané a žalovaným rozporované práce boli vykonávané nárazovo v prípade potreby vykonania mimoriadneho upratovania. Žalovaný sa okrem toho nemôže dodatočne odvolávať na dôvody, ktoré v okamžitom skončení pracovného pomeru nenamietal. Trval na tom, že všetky zmluvy, objednávky a faktúry boli pred ich podpisom predkladané na kontrolu nadriadenému orgánu, a on bol povinný vychádzať zo zaužívaných vzorov a postupov, čo potvrdila svedkyňa N.. W., preto jeho konanie nenapĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, pre ktoré možno okamžite skončiť pracovný pomer. Záverom vytkol žalovanému, že porušil svoje vlastné vnútorné predpisy, keďže údajné porušenie pracovnej disciplíny s ním nebolo jeho priamym nadriadeným, N.. J. W., prerokované a to ani v prípade vykonania následnej finančnej kontroly a ani kontroly vykonanej NKÚ a tak nemal možnosť vyjadriť sa k zisteniam jednotlivých kontrol, uviesť dôkazy na svoju obranu.

4. Odvolací súd svojím rozsudkom zo dňa 11. septembra 2014 č.k. 9 Co 382/2012-368 napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Odvolací súd označenie „Slovenskej republiky, Ministerstvo obrany Slovenskej republiky“ ako odporcu - na rozdiel od súdu prvej inštancie - nepovažoval za vadu podania (návrhu na začatie konania), ktorá by zo strany súdu vyžadovala postup v zmysle § 43 O.s.p. Žalobcom takto označený žalovaný nebol nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú ide v prejednávanej veci. V nadväznosti na tieto právne úvahy odvolací súd uzavrel, že v prípade štátu, voči ktorému smerovala žaloba zo dňa 25. júna 2009, nemohol byť žalobca v konaní úspešný vzhľadom na nedostatok vecnej pasívnej legitímácie tohto žalovaného; jeho návrh smerujúci proti Ministerstvu obrany Slovenskej republiky nemohol byť opodstatnený z dôvodu, že sa ním uplatnilo prekludované právo (§ 77 Zákonníka práce).

5. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd SR ako súd dovolací Uznesením sp. zn. 3 Cdo 73/2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11.9.2014 sp.zn. 9 Co 382/2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vo svojom odvolaní uviedol, že označenie žalovaného ako „Slovenská republika, Ministerstvo obrany SR“ nemožno považovať za nesprávne (vadné) označenie účastníka konania, proti ktorému smeruje žaloba. Ako totiž najvyšší súd uviedol v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 149/2011, „štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 O.s.p.)“. Takéto (inak náležité) označenie žalovaného (ak by ním bol štát) v žalobe podanej 25. júna 2009 nemalo z pohľadu dovolacieho konania kľúčový význam. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu malo určujúci význam to, že takéto označenie žalovaného bolo vo vecnom (logickom) rozpore s tým, ako žalobca vymedzil rozhodujúce skutkové okolnosti, resp. ako z hľadiska skutkového odôvodnil svoju žalobu. Výkladom obsahu žaloby preto nebolo možné dospieť k inému záveru, iba tomu, že žalobca sa podaným návrhom domáha požadovaného určenia voči svojmu zamestnávateľovi. Inými slovami, žalobca tak, ako skutkovo vymedzoval opodstatnenosť svojej žaloby, nemohol pod žalovaným myslieť nikoho iného, len svojho zamestnávateľa - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky. Pokiaľ žalobca na výzvu súd odstránil uvedený vnútorný rozpor žaloby tým, že za zamestnávateľa, proti ktorému smeroval jeho žaloba, označil Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, bolo v ďalšom potrebné vychádzať z toho, že určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa domáhal proti pasívne legitimovanému subjektu. Ak teda odvolací súd v okolnostiach prejednávanej veci nevyhodnotil procesné dôsledky postupu súdu prvej inštancie podľa § 43 ods. 1 O.s.p. a následného spresňujúceho úkonu žalobcu tak, že ním došlo k odstráneniu vnútorného rozporu žaloby a v dôsledku toho je dostatočne zrejmé, že žalobcov návrh smeruje proti pasívne legitimovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, spočíva rozhodnutie dovolacieho súdu na nesprávnom právnom posúdení veci a Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p.).

6. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Odvolací súd viazaný v zmysle § 243d ods.1 O.s.p. právnym názorom dovolacieho súdu o pasívnej legitímácii žalovaného následne s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

8. Podľa § 68 ods. 1 Zákonníka práce platného a účinného do 31.8.2009 t.j. v čase doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru / ďalej len „Zákonník práce“ / Zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec a) bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin, b) porušil závažne pracovnú disciplínu.

9. Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 3 a 4.

10. Podľa § 70 Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

11. Podľa § 77 Zákonníka práce neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

12. Podľa § 81 Zákonníka práce zamestnanec je povinný najmä a) pracovať zodpovedne a riadne, plniť pokyny nadriadených vydané v súlade s právnymi predpismi; nadriadeným je aj predstavený podľa osobitného predpisu; c) dodržiavať právne predpisy a ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú, ak bol s nimi riadne oboznámený; e) hospodáriť riadne s prostriedkami, ktoré mu zveril zamestnávateľ, a chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa,

13. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval vyššie uvedené ustanovenia Zákonníka práce, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaného so žalobcom dňa 26. 5. 2009 a 27. 5. 2009 dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe vyhovené. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd nemá čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových a na jeho podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C.s.p.) o tom, že žalovaný nevykonala okamžité skončenie pracovného pomeru sa žalobcom v prekluzívnej subjektívnej dvojmesačnej lehote odo dňa zistenia, že došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, okamžité skončenie pracovného pomeru s žalobcom nie je podpísané oprávnenou osobou a že konanie žalobcu tak ako je popísané v samotnom okamžitom skončení pracovného pomeru, nie vzhľadom na všetky okolnosti a konaním, ktorým došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. stotožňuje.

15. V odvolaní žalovaný neargumentuje vôbec žiadnymi novými skutočnosťami a dôkazmi v zmysle § 366 C.s.p. (§ 205a O.s.p.) s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. Obsah odvolania žalovaného teda nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

16. Odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie zotrváva na závere, že nebola dodržaná prekluzívna subjektívna dvojmesačná lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Žalovaný sa o porušení pracovnej disciplíny dozvedel preukázateľne dozvedel už zo Správy o finančnej kontrole spísanej dňa 24. 3. 2009 vykonanej samotným Ministerstvom obrany SR, sekcia kontroly-inšpekcia ministra obrany (č.l. 195 spisu) a nie až z Protokolu o výsledku kontroly Najvyššieho kontrolného úradu SR zo dňa 30. 4. 2009 (č.l. 205 spisu) keď z obsahu týchto kontrol je zrejmé, že obe kontroly preskúmavali rovnaké skutočnosti a dospeli rovnakým záverom čo sa týka pochybení v kontrolovanom subjekte. Ako už bolo uvedené kontrola bola vykonaná Ministerstvom

obrany SR, sekcia kontroly-inšpekcia ministra obrany a preto neobstojí tvrdenie žalovaného, ktoré ani nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že táto mohla byť generálnemu riaditeľovi predložená najskôr po desiatich dňoch.

16.1. K podpisu okamžitého skončenia pracovného pomeru neoprávnenou osobou odvolací súd dodáva, že neobstojí obrana žalovaného, že do 15. 6. 2009 preto riaditeľ Správy prevádzky a údržby Trenčín nemal podľa nariadenia ministra č. 1/2006 vôbec oprávnenie rozhodovať v pracovnoprávných vzťahoch. Z čl. 2 ods. 1 písm.g/ bod 10 Nariadenia ministra č. 1/2006 v pôvodnom znení na MO SR (čl. 138 spisu), vyplýva, že príslušný riaditeľ je poverený na uskutočňovanie právny úkonov pre príslušnú posádkovú správu budov. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že na všetky úkony v pracovnoprávných vzťahoch vrátane okamžitého skončenia pracovného pomeru bol voči žalobcovi oprávnený Ing. Dušan Krátky ako riaditeľ správy a prevádzky údržby Trenčín. Zmenou predmetného nariadenia prijatím nariadenia Ministra obrany č. 45/2009 z 16.6.2009 (čl. 222 spisu) , len došlo k zmene čl. 2 ods. 1 písm. g) s tým, že došlo k presnému vymedzeniu oprávnenia riaditeľa správy, kde sa už výslovne uvádza, že riaditeľ správy je poverený vykonávaním právnych úkonov v pracovnoprávných vzťahoch voči zamestnancom Správe prevádzky a údržby Trenčín. Tvrdenie žalovaného vyvracia aj Charakteristika pracovného miesta žalobcu (čl. 23) zo dňa 29.1.2009, t.j. ešte pred nadobudnutím účinnosti nariadenia Ministra obrany č. 45/2009, ktorú za žalovaného Ministerstvo obrany SR - Správa prevádzky a údržby podpisoval riaditeľ N.. J. W..

16.2. Odvolací súd zastáva tak isto ako súd prvej inštancie názor, že nebolo preukázané konania žalobcu, ako je popísané v okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré by predstavovalo také porušenie pracovnej disciplíny, ktoré by mu umožňovalo okamžité skončenia pracovného pomeru ako výnimočného skončenia pracovného pomeru. Ako bolo v konaní preukázané, všetky kópie zmlúv uzavretých v roku 2008 boli odoslané na kontrolu do Trenčína na Odbor prevádzky a údržby, Úrad správy hnuťelného majetku SR t.j. nadriadenému orgánu a nadovšetko žalobca bol povinný vychádzať zo zaužívaných vzorov a postupov, čo potvrdila svedkyňa N.. W. (čl. 262 spisu). To znamená, že nadriadení žalobcu vedeli o obsahu uzavretých zmlúv, s ich znením vyjadrili súhlas, keďže ako to vyplýva z Platobných príkazov (čl. 224, 228, 232, 237, 243 spisu) , každý jeden z nich je podpísaný aj žalobcovým nadriadeným N.. Y. U., generálnym riaditeľom, lebo v opačnom prípade by nedošlo k realizácii platieb v zmysle uzavretých zmlúv. Uvedený postup bol rovnaký aj v prípade objednávok, ktorých znenie bolo rovnako schválené N.. Y. U. a uzavreté zmluvy a objednávky boli predmetom predbežnej finančnej kontroly vykonanej v súlade s ustanoveniami zákona č. 502/2001 Z.z. o finančnej kontrole v platnom znení s tým, že v zmysle § 9 predmetného zákona boli tieto zmluvy vyhlásené za hospodárne, efektívne a účelné (čl. 227, 231, 235, 240, 244,245 spisu). Rovnako v konaní nebola preukázané, ani že by žalobca porušil ustanovenia § 5 a 9 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní, keďže tak ako to vyplýva z Vestníkov pre verejné obstarávanie (čl. 290, 293 , 295, 298 spisu) bol zrušená Užšia súťaž organizovaná ministerstvom obrany SR a vyhlásená Verejná súťaž organizovaná Posádkovou správou Bratislava, žalobca zverejňoval požadované zákazky a podľa premetu zákazky následne volil postup verejného obstarávania. Vzhľadom aj na všetky vyššie uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožňuje zo závermi súdu prvej inštancie, ktoré sú obsiahnuté v odseku 1.5., že konanie žalobcu nenapĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, pre ktoré možno okamžite skončiť pracovný pomer.

17. Záverom odvolací súd dodáva, že samotná skutočnosť, že žalovaný sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovaného o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení Zákonníka práce, ustálenej judikatúry (Rozhodnutia NS SR sp. zn. 3 Cdo 33/2003, 5 Cdo 205/2007, 3 Cdo 12/2008,5 Cdo 95/2009) ani nepoprel ich účel a význam.

18. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil .

19. O nároku trov celého konania bude rozhodnuté v konečnom rozsudku v zmysle § § 262 ods. 1 C.s.p. v ktorom bude rozhodnuté aj o zvyšku uplatneného nároku žalobcu a to náhrade funkčného platu.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).